

SIRDSPRIEKŠ

Maijas avīzīte

Nr.83.

2023. gada novembris

ŠODIENAS NOTIKUMOS IR VĒROJAMA VAKARDIENAS ATBLĀZMA...

Un ja nu nemaz nav

Nekādas objektīvas
Realitātes

Un ja nu viss ir izdomāts
Un katram sava pasaule
Kā karuselis griežas prātā
Un ja nu nemaz nav...

Tas ļoti atbrīvo
No meklētāja centieniem
Ir tas kas ir tepat
Tu mājās atgriezies
Un klusi vēro sniegpārslas
Tās krīt un pārklāj zemi
Un domas aizsnieg ciet
Tu padodies
Viss Dieva brīnums
Ir tepat

Mazs putniņš zarā čivina

Marika Višņevska

Pati-Esība Savā Sirdī

Klusumā Tu iepazīsti sevi
Neatliec vairs
Šī ir tā nedēļa
Kad radīt
Un kad vērot

Radi to ko Sirds Rada
Nevadi un ļaujies
Un novēro -
Kā jūtas Tava Sirds
Kā jūties Tu
Kas notiek ar Tavu enerģiju
Ar Tavu iekšējo stāvokli
Kā mainās Tava Diena
Kā mainās Tavas mijiedarbības ar Citiem
Kā mainās Tava Dzīve
Kā mainās Tava Sajūta par Savu Esību
Par Savu savienojumu ar Savu Sirdi
Par Savu Patiesību

Un tad pamani, cik patiesībā
Tavos spēkos ir visu mainīt un vadīt
Cik patiesībā Tevi daudz ir jaudas ietekmēt
Sevi, Savas mijiedarbības
Savu Dzīvi

Irina Ogsta

Laiks. Garlaicīgs. Pelēks un mitrs.

Domas pelēcīgas nāk un nāk... Ietin savos pelēkajos skāvienos. Tu stāvi tāds pelēcīgs satinies un skaties kā lapas krāsojas. Kā traki un koši mārtiņrozēs izzied savā rūgtumā. Kā kastāņi spoži un koši mirdz uz ceļiem un neceljiem... Bet tu vēl stāvi tāds pelēks un domā savu pelēcīgo domu. Tu gaidi. Tu gaidi sniegu... Tu gaidi brīnumu... Tu gaidi kad Kāds, kad Kaut kas - tevi pamodinās no pelēcīguma un garlaicīguma, bet nekas nenotiek. Jau labu laiku nekas nenotiek.

Notiek. Viss notiek. Vienkārši pārāk dziļi esi pelēks kļuvis. Ļaujies tam ziedošam rūgtumam, brūnam spožumam. Vējam galu galā ļaujies. Lai izpūš tavu pelēcīgo. Tu jau pats esi aizmirsis, cik tu esi krāsains un košs. Nostājies blakus košam ķirbim, vai ieej tirgū pie puķu tantes un tu būsi tikpat krāsains. Viss atstarojas un atspoguļojas.

Tu esi aizmirsis, ka vari būt citāds.

Tu esi sev atļāvis aizmirst.

Aizmirst pats savu krāsainību.

Evija Lukse

- *Kāpēc* Tu saki, ka neko nevajag

sakārtot un izlabot?

- Un kāpēc Tu domā, ka vajag?

- Lai būtu labāk...

- Vai tā, kā ir, nav labi?

- Nu, vienmēr var gribēt vēl labāk.

- Var jau. Tā Tu vienmēr gribēsi kaut ko citu, ne to, kas ir. Tev vienmēr kaut kā pietrūks.

- Es negribu, ka man kaut kas pietrūkst...

- Pamēģini pievērst uzmanību tam, kas ir tagad. Pamani, ka šajā brīdī visa ir pietiekoši.

Katrā brīdī. Viss ir labi tā, kā ir...

Tūlīt viss pats kļūs savādāks. Un pēc tam vēl un vēl. Viss mainās pats.

Esi mierīgs un vēro.

Vienkārši vēro!

Marika Višņevska

Auklē prieku savās saujās,

Rudens dienās drūmajās.

Priecājies no visas sirds,

Nelauj skumjām viesos nākt.

Un no savas dzīves lādes,

Paņem notikumus, dienas,

Kurās priecājies no sirds.

Ja vēl tās grib pakavēties,

Droši slotu rokā ņem,

Un tās žigli projām dzen.

(Mazā ragoniņa)

Dabai ir jāpiedzīvo rudens, lai

iedegtos košās krāsās. Cilvēkam ir jāapzinās savas dzīves īslaicīgums šai ķermenī, lai pārstātu atlikt uz vēlāku to, kas dvēselei ir svarīgākais un nedzīvotu pa pusei.

♥ **Rita Zālīte**

Lēnām noslēdzas aplis pēc apļa.

Brīžiem šķiet, ka visa cilvēka dzīve sastāv no apļveida notikumiem. Iekšēji tu vienmēr esi zinājis, ka katrs notikums ir tikai mirklis, bet šajā realitātē tas iegūst sākumu un beigas. Tas ieslēdzas aplī. Kad satiecies ar notikumu, kas jāpiedzīvo, tu nekad nezini, cik liels ir tas aplis, kurā tu ieej. Tas var būt acumirklis vai elpas vilciena garumā, un tikpat labi ilgt gadiem, vai simtiem neapzinātu dzīvju. Taču šeit tam kādā brīdī būs nobeigums. Un ne katreiz aplis noslēgsies tajā mirklī, kad pats notikums būs beidzies. Reizēm tu pat nenojautīsi, ka tajā aplī tu stāvi vēl ilgi pēc tam. Tikmēr būs pabūts vēl tūkstošiem citos apļos - mirkļa vai mūžības garumā.

Bet tad, kādā brīdī radīsies zināšana par to, kur tie sākas un kā beidzas. Šī apzināšanās būs kā nenovērtējams dārgums, skaistums, kas atvērsies tavu acu priekšā. Tu ieraudzīsi kā sākums savienojas ar beigām, izveidojot noslēgtu veselumu, uzmirdzot iegūtās pieredzes papildījumā, pārvēršoties par tīru esenci tavā esības traukā. Tas iedos drosmi redzēt un ļaut noslēgties visam, kas sen jau ir nokalpojies, un tajā mirklī tu jutīsi kā kļūsti brīvs.

Kristīne Muciniece "Dvēseles čuksti"

Kā brīvam putnam izplest savus spārnus

Un pacelties augstu virs māju jumtiem,
Aizlidot tālu no visa, kas nomāc,
No visa, kas spārnus aplauzt sola...
Ielpot rudeni pirms atnācis tas,
Sajust lietus spirdzinošo spēku...
Kaut uz mirkli atbrīvot sevi,
Lai atkal no jauna noticēt spētu!

Irita Rozentāle

♥ VAKARDIENAS ATBLĀZMA... ♥

Šodienas notikumos ir redzama

vakardienas atblāzma...

Tos ietekmē vakardienas sajūtas un redzējums...

Vienlaicīgi notiek tikšanās, satikšanās ar bijušo, notiekošo un vēlamo...

Tas viss var notikt vienlaicīgi, jo dzīvo tavās atmiņās, sajūtās un domās...

Tumšais un gaišais laiks, diena un nakts saplūst, savienojas, satuvinās...

Savienojas un saplūst dažādas pasaules, realitātes, izpausmes...

Starpstāvokļi izzūd...

Sapludinās nomoda un sapņu pasaule...

Gaistošais šķiet reālāks kā taustāmais...

Jūtama ir reālāks kā redzamais...

Visā virmo dzīvība, viss ir kustībā...

Notiek aiziešana, lai atgrieztos jau citā veidolā, citā kvalitātē un spēkā...

Veidojas visaptverošs redzējums, kam nav ne sākuma, ne gala...

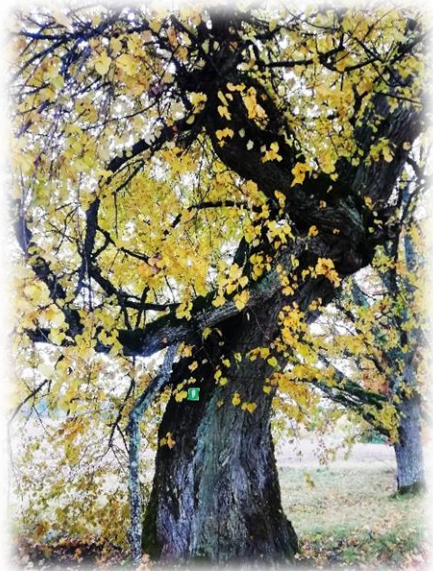
Bezgalības zīme iezīmē Ceļu...

Virzība bez apstājas, bez atskatīšanās...

Ar apzinātu nodomu turpināt...

Turpināties...

• Zanda IvaNova (Vītola) •

Sajust mieru nemierā

Kad neziņa un bailes par rītdienu kļūst par dzīves daļu, svarīgi ir pieņemt to, ka tā ir noticis. Pieņemt un pabūt tajā, ko šī pieredze sniedz.

Dot kādu laiku tikai sev un mēģināt sajust mieru nemierā un klusumu vētrā. Abas puses vienmēr ir klātesošas, jo nav atdalāmas. Ja apstājamies un esam vienā sajūtā, tad, ieejot dziļāk, dodam sev iespēju arī sajust otro pusi un tur palikt. Kaut uz brīdi, mirkli, sekundi. Šī pieredze palīdz paplašināt iekšējo telpu un ar savu patieso būtību atbalstīt ārējās pasaules mainīgo dabu.

Tā tas ir bijis vienmēr – būšana nepārtrauktās pārmaiņās.

Tikai no katra paša ir atkarīgs, cik plūstošs tajās esi un vai spēj laicīgi ieraudzīt un pārvarēt šķēršļus savā dzīves upē.

Tad neziņa un bailes izšķīst šajā bangojoši pulsējošajā dzīvības straumē.

Atliek tikai uzticēties un doties līdzī, sajūtot mieru nemierā un klusumu vētrā.

Maija Kadiķe

Es rakstu sava Gara stīgām...

Mīlestības notīm...

Mūziku, kura varbūt arī tavu dvēseli skar...

Ja vienkāršībā un gaismā esi atvēries...

Mēs līdzvērtīgi sarunājamies...

Vārdi, kas uzrakstīti, visu patiesību neatver...

Tu to citādi sajūti, kā klusu dievišķu pieskārienu sev...

Tavs gars mostas, atraisa visas nevajadzīgās jostas,

Lai brīvlaišana pastāv, jo viss no Dieva gara sastāv...

Lai ievibrē tava gara stīgas, no augstākas līgas...

Kur robežas nepastāv, jo viss visu ietver...

Un nekas no tā netiek svaros svērts,

Jo mīlestības un Dieva gaismas ir vērts...

Sarmīte Šmite ❤️

Piederēt zemei. Debesīs savas

mājas just. Ilgoties pēc tām. Tik un tā Zemei dāvāt savu mīlestību. Lai vējš triec visas lapas no kokiem prom, lai! Tik un tā ugunī lūkoties un siltumu dāvāt. No uguns dzirksteles, no savas sirds dzīlēm to smelt un smelt. Zeme var sajaukties kopā ar visiem pasaules ūdeņiem, lai tā. Tik un tā RADĪT no jauna atkal un atkal PASAULI TIK ĻOTI SKAISTU...

Ieva Trimalniece

Sūti arī savas pārdomas, radošos darbiņus un ierosmes līdz katra mēneša **25.datumam** uz e-pastu: reinaldemaija@gmail.com
www.draugiem.lv ; [www.facebook.lv](https://www.facebook.com)
<https://t.me/laismasmaija>

Ar mīlestību, pateicību un prieku fotografēja, rakstīto savāca un šo radīja – **Maija Reinvalde**